

RESUM DE JURISPRUDÈNCIA

TRIBUNAL SUPREM

SALA CONTENCIOSA ADMINISTRATIVA

1. [Sentència 1215/2024](#), de 8 de juliol, de la Secció 2 de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem, en matèria de **silenci administratiu negatiu en cas de sol·licituds d'ajornaments i fraccionaments del pagament de deutes tributaris**.

El TS, en aquest cas, acorda admetre a tràmit el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència, en relació amb el sentit del silenci administratiu en els casos de sol·licitud en via voluntària d'ajornaments del pagament de deutes tributaris.

Afirmant que, en el mer transcurs del termini de 6 mesos des de la sol·licitud d'ajornament del pagament d'un deute tributari, sense que l'Administració li hagi donat resposta expressa només determina que pugui considerar-se desestimada a l'efecte d'interposar els recursos que procedeixin, però no produeix cap efecte d'interrupció del termini de prescripció de l'acció per exigir el pagament del deute tributari.

Així mateix, assenyala que el fet que no es pot iniciar el període executiu fins que no es resolgui expressament sobre la sol·licitud d'ajornament, no implica de cap manera que s'estengui el termini de pagament voluntari.

Les sol·licituds d'ajornament presentades dins del període de pagament voluntari produeix la suspensió del mateix i només amb la denegació expressa de la sol·licitud d'ajornament es produirà l'obertura d'un nou termini de pagament en període voluntari en els termes establerts en l'article 62.2 de la LGT, sense que la desestimació presumpta prolongui el període de pagament voluntari, ni permeti l'inici del període executiu fins que no es produeixi la resolució expressa i transcorri el termini de període de pagament voluntari que s'inicia amb la denegació expressa.

2. [Sentència 1239/2024](#), de 10 de juliol, de la Secció 4a de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem. Recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència, en matèria d'**oferta d'ocupació pública i qüestions prejudicials**.

El TS estima el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat contra la sentència dictada per la Sala Contenciosa Administrativa del TSJ d'Aragó, anul·lant-la i estimant en part el recurs contenciós administratiu presentat contra l'Annex V del Decret 218/2018, de 18 de desembre, del Govern d'Aragó que, al seu torn, va acordar anul·lar la inclusió en l'esmentat annex V, de l'oferta d'ocupació pública, de les places ocupades pels empleats públics que van obtenir la qualificació de laborals fix per la jurisdicció laboral i desestima el recurs contenciós administratiu respecte als altres demandants

Els antecedents d'aquesta sentència són els següents:

- La Secció Segona de la Sala Contenciosa Administrativa del TSJ d'Aragó, en data 2 de desembre de 2021, va estimar el recurs contenciós administratiu interposat per la Sra. Agueda, Sra. Araceli, Sra. Carina, Sra. Josefa, Sra. Bibiana, Sra. Carmela, Sra. Manuela, Sra. Celia, Sr. Braulio i Sr. Ildefonso contra el Decret 128/2018, de 18 de desembre, del Govern d'Aragó, anul·lant aquesta disposició en el sentit que quedaran exclosa del seu annex V les places ocupades pels demandants a l'Institut Aragonès de Ciències de la Salut.
- Contra l'esmentada sentència del TSJ d'Aragó, el Lletrat de la Comunitat Autònoma d'Aragó va presentar recurs de cassació.
- La Secció Primera de la Sala Contenciosa Administrativa del TS, per Interlocutòria de 27 d'abril de 2023, va acordar:
  - a) Admetre a tràmit l'esmentat recurs de cassació.
  - b) Declarar que la qüestió plantejada en el recurs que presenta interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència consisteix a determinar si, en un litigi que té per objecte la impugnació de l'oferta d'ocupació pública, poden els òrgans jurisdiccionals de l'ordre contenciós administratiu determinar la naturalesa laboral fixa dels empleats públics recurrents, mitjançant la qüestió prejudicial de l'article 4 de la Llei de la jurisdicció contenciosa administrativa; i, en cas afirmatiu, si aquesta declaració es pot efectuar mitjançant l'acolliment dels arguments i raonaments continguts en sentències prèvies de l'ordre social dictades en relació amb els arguments d'alguns dels demandants en el litigi contenciós administratiu.
  - c) Identificar com a norma jurídica que, en principi, haurà de ser objecte d'interpretació, l'article 4 de la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa; i, això, sens perjudici, que la sentència

s'hagi d'estendre a la interpretació d'altres normes si així ho exigeix el debat finalment travat en el recurs, d'acord amb el que disposa l'article 90 de la LJCA.

El TS, en aquesta sentència, afirma que no procedeix la determinació de la naturalesa laboral fixa dels empleats públics mitjançant la via de les qüestions prejudicials (article 4 de la LJCA). No és possible l'extensió dels efectes de les sentències entre ordres jurisdiccionals diferents, ja que aquesta possibilitat no està prevista per la llei i, a més, podria suposar una inseguretat jurídica ja que aquesta via no ofereix garanties jurídiques.

Així mateix, assenyala que a vegades els tribunals contenciosos administratius s'adeqüen als criteris establerts en altres ordres jurisdiccionals quan aquests poden ser rellevants per resoldre l'assumpte de què es tracti, però això no es fa apuntant com a fonament a l'article 4 de la LJCA.

Basant-se en l'article 4 de la LJCA, no es pot decidir sobre la naturalesa (fixa o temporal) del contracte de treball d'un empleat públic acollint-se al criteri de sentències fermes de la jurisdicció social en casos similars quan això suposa revisar actuacions administratives anteriors fermes i consentides.

3. [Sentència 1240/2024](#), de 10 de juliol, de la Secció 4a de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem. Recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència en matèria de **còmput de serveis prestats a l'Administració pública** per personal al servei d'una empresa concessionària, a efectes del reconeixement i abonament dels corresponents triennis.

El TS desestima el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat per la Comunitat Autònoma de València contra la sentència dictada pel Jutjat Contenciós Administratiu número 1 d'Elx.

Els antecedents d'aquesta sentència són els següents:

- La Sra. Lucía va presentar un recurs contenciós administratiu contra la desestimació de la sol·licitud del reconeixement dels serveis prestats en entitats concertades de la Llei 15/1997 a efectes de triennis.
- L'esmentat recurs contenciós administratiu va ser admès a tràmit i substanciat pel Jutjat Contenciós Administratiu núm. 1 d'Elx.

- En data 15 de març de 2023 (sentència 84/2023), el Jutjat Contenciós Administratiu núm. 1 d'Elx va dictar sentència, la decisió de la qual va ser: d'una banda, estimar el recurs contenciós administratiu; i, d'altra banda, anul·lar i declarar no ajustada a dret l'actuació administrativa, reconeixent a la recurrent, com a situació jurídica individualitzada, el dret al reconeixement dels serveis prestats a l'Hospital Universitari Vinalopó, per l'empresa Elche-Crevillente Salud S.A., a efectes de triennis i el dret a l'abonament de les diferències retributives de tal reconeixement i amb efectes retroactius de 4 anys
- Contra aquesta sentència els lletrats de la Comunitat Autònoma de València van interposar recurs de cassació.
- La Secció Primera de la Sala Tercera del TS, mitjançant Interlocutòria de 20 de desembre de 2023 va acordar:
  - a) Admetre a tràmit el recurs de cassació.
  - b) Declarar que la qüestió que presenta interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència consisteix a determinar, quant al còmput o no de la prestació de serveis, als efectes determinats en l'article 1 de la Llei 70/1978, de 26 de desembre, de reconeixement de serveis previs en l'Administració pública, si s'han de computar els serveis prestats en una empresa adjudicatària de la gestió d'un servei públic sanitari a través de la figura jurídica de concessió administrativa.
  - c) Identificar com a norma jurídica que, en principi, ha de ser objecte d'interpretació l'article 1 de la Llei 70/1978, de 26 de desembre, de reconeixement de serveis previs a l'Administració pública i, sens perjudici, que la sentència hagi d'estendre's a altres normes jurídiques si així ho exigís el debat finalment tratat en el recurs, ex article 90.4 de la LJCA.

El TS, en aquesta sentència, afirma que el temps treballat en una empresa adjudicatària de serveis sanitaris, mitjançant la fórmula de concessió administrativa, ha de ser tingut en compte a l'efecte del reconeixement de serveis previs a l'Administració pública d'acord amb la interpretació de l'article 1 de la Llei 70/1978, de 26 de desembre, ja que si bé és cert que l'esmentada Llei, reguladora dels serveis previs a l'Administració pública que es poden prendre en consideració quan s'accedeix a una relació funcional o estatutària, es refereix només als serveis prestats a l'Administració de l'Estat, a l'Administració local, a l'Administració institucional, la Seguretat Social i l'Administració de justícia i després no es refereix en cap moment als serveis prestats prèviament en entitats la forma jurídica de les quals és de dret privat.

Ara bé, també és clar que la sentències de la Sala Tercera del Tribunal Suprem, 88/2020 i 168/2020, en aplicació del mateix article 1 de la Llei 70/1978, de 26 de desembre, van arribar a la conclusió que el temps treballat en centres hospitalaris que mantenen una relació rellevant amb el servei públic sanitari és computable a efectes de l'esmentat precepte legal i, per tant, es va reconèixer el dret dels recurrents a què es computés aquest període de temps treballat en l'empresa privada adjudicatària del servei, als efectes del reconeixement i abonament dels corresponents triennis; per la qual cosa es reconeix a la recurrent, a efectes individuals, el dret a percebre els corresponents triennis i a l'abonament de les quantitats econòmiques amb efectes retroactius de 4 anys.

4. [Sentència 1259/2024](#), d'11 de juliol, de la Secció 3 de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem. Recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència en matèria de **resolució contractual**.

El TS estima el recurs de cassació interposat per la Comunitat de Madrid contra la sentència dictada pel TSJ de Madrid i, en conseqüència, acorda retrotraure les actuacions del recurs contenciós administratiu al moment anterior a dictar-se sentència.

Els antecedents d'aquest cas són els següents:

- La mercantil Elecnor, S.A. va presentar un recurs contenciós administratiu contra l'Ordre 2920/2019, de 9 d'octubre de 2019, de la Conselleria d'Educació i Investigació de la Comunitat de Madrid, que va desestimar el recurs de reposició que l'esmentada mercantil va interposar contra l'anterior Ordre de la mateixa Conselleria, de 26 de juny de 2019, per la qual va acordar la resolució d'un contracte derivat d'un acord marc per causa de la no recepció, imputable al contractista, de l'obra «Construcció de 4 mòduls d'educació primària del col·legi Garcilaso de la Vega a Griñón», i va autoritzar la confiscació de la garantia definitiva per un import de 10.716,78 euros.
- Contra les esmentades ordres la mercantil Elecnor, S.A va interposar recurs contenciós administratiu davant el TSJ de Madrid, el qual, en data 14 d'abril de 2021, va dictar sentència estimant l'esmentat recurs.
- Rebuda la sentència, els lletrats de la Comunitat de Madrid van presentar recurs de cassació i la Sala d'Admissió de la Sala Tercera del TS va acordar declarar-lo d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència.

En aquest sentit, la qüestió d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència va ser:

Àrea de Presidència
Secretaria General

- Determinar si, en relació amb el procediment de caducitat de resolució contractual d'un contracte subjecte a la Llei 30/2007, de 30 d'octubre, de contractes del sector públic, incoat amb posterioritat a l'entrada en vigor de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques, està subjecte al termini de tramitació assenyalat a la LPACAP; i, si en aquest cas, per aplicació del que disposa l'article 21 de la referida Llei 39/2015, resulta d'aplicació el termini de 8 mesos en la tramitació especial d'aquest tipus de procediment regulat en l'article 212.8 de la Llei 9/2017, de 8 de novembre, de contractes del sector públic.
- Identificar, com a normes jurídiques, que, en principi, han de ser objecte d'interpretació, les contingudes a l'article 21 de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre i l'article 212.8 i la disposició transitòria primera de la Llei 9/2017, de 8 de novembre (LCSP).

El TS, en aquesta sentència, afirma i fixa com a doctrina jurisprudencial, que el procediment de resolució contractual és un procediment autònom, com ho demostra el fet que l'Administració contractant ha de dictar una resolució d'incoació del procediment, que ha de seguir la seva tramitació i que finalitza amb una resolució que s'ha de dictar dins el termini de caducitat que correspongui.

Tot i que les causes materials de resolució que donen causa a la incoació del procediment es regeixin d'acord amb la normativa reguladora dels contractes públics vigents en el moment de la seva convocatòria d'adjudicació, aquest procediment està subjecte a les normes vigents en el moment en què s'acorda la incoació.

5. [Sentència 209/2024](#), de 15 de juliol, del Jutjat Contenciós Administratiu núm. 4 de Barcelona, en recurs contenciós administratiu d'anul·lació de **multa per no oferir lloguer social a un okupa**.

El Jutjat Contenciós Administratiu núm. 4 de Barcelona estima el recurs contenciós administratiu interposat per un gran tenidor contra la resolució de l'Agència Catalana de Consum de la Generalitat de Catalunya que confirmava en alçada la multa imposada al recurrent per la comissió d'una falta greu del codi de consum de Catalunya, i anul·la íntegrament la resolució.

Els antecedents d'aquesta sentència són els següents:

- El recurrent, gran tenidor, va interposar un recurs contenciós administratiu contra la resolució dictada per l'Agència Catalana de Consum que va desestimar el recurs d'alçada la resolució sancionadora de 8 de juliol de 2023 per la qual es va imposar una sanció econòmica de 25.000 euros i la publicació d'aquesta al DOGC.

La sanció imposada es va fonamentar en la presumpta comissió per part del recurrent d'una infracció greu tipificada a l'article 331-5 c) de la Llei 22/2010, del codi de consum de Catalunya, en relació amb l'article 5.2 i la disposició addicional primera de la Llei 24/2015, de 29 de juliol, de mesures urgents per fer front l'emergència en l'àmbit de l'habitatge i pobresa energètica.

- L'esmentat recurs contenciós administratiu va ser substanciat pel Jutjat Contenciós Administratiu número 4 de Barcelona, que en data 15 de juliol de 2024 va dictar aquesta sentència.

La sentència afirma que els actes impugnats no encaixen en el tipus del codi de consum de Catalunya aplicat, que sanciona incloure en els contractes clàusules o realitzar pràctiques que exclouin o limitin drets dels consumidors, ja que en aquest cas no hi ha cap contracte entre l'ocupant sense títol d'habitatge i el seu propietari.

A més, no es pot considerar l'ocupant com a usuari o consumidor, en no existir una relació de consum ni una declaració de voluntat del propietari sobre la permanència de l'ocupant sense títol en l'habitatge.

Per tot això, la sentència anul·la la multa d'import de 25.000 euros imposada al propietari de l'habitatge, encara que tingui la condició de gran tenidor, per no oferir un habitatge en règim de lloguer social abans d'acudir al desnonament.

6. [Sentència 1400/2024](#), de 23 de juliol, de la Secció 3a de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem. Recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència en matèria de **contractació pública**.

El TS estima el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat contra la sentència dictada pel Tribunal Superior de Justícia de la Comunitat Valenciana, sobre l'adjudicació d'un contracte del servei de transport escolar de centres docents públics, anul·lant el seu fonament de dret segon i obligant a retrotraure les actuacions administratives al moment anterior al dictat en la sentència.

Els antecedents del present cas són els següents:

- La mercantil Autocares Capaz S.L. i la UTE Valtrans va presentar un recurs contenciós administratiu davant el TSJ de la Comunitat Valenciana, contra la resolució dictada pel Tribunal Administratiu Central de Recursos Contractuals de 8 de juny de 2017, per la qual es va acordar no admetre a tràmit el recurs especial en matèria de contractació que havien interposat contra la resolució del conseller

Àrea de Presidència
Secretaria General

d'Educació, Investigació, Cultura i Esport de la Generalitat Valenciana, de 22 de març de 2017, pel qual es va acordar l'adjudicació del contracte de servei de transport escolar de diversos centres escolars.

- El TSJ de la Comunitat Valenciana, en data 26 de gener de 2021, va dictar una sentència desestimant parcialment el recurs contenciós administratiu interposat per la mercantil Autocars Capaz i la UTE Valtrans.
- Contra la sentència del TSJ de la Comunitat valenciana, de 26 de gener de 2021, la mercantil Autocars Capaz i la UTE Valtrans van interposar un recurs de cassació.
- El TS, mitjançant interlocutòria, va acordar admetre a tràmit el recurs de cassació i declarar l'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència, precisant que les qüestions que revesteixen interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència són les següents:
  - a) Si el fet de no haver prèviament impugnat els plecs que regeixen la contractació i que possibiliten la presentació en UTE impedeix constatar a l'òrgan de contractació i, després, a l'òrgan jurisdiccional, l'existència d'una infracció del dret de la competència, amb fonament en les característiques concretes de la composició de la UTE i de l'oferta o ofertes que presenten.
  - b) Si en el cas que existeixin indicis suficientment plausibles que l'operador econòmic ha arribat a acords amb altres operadors econòmics destinats a falsejar la competència, l'òrgan de contractació està o no obligat a aplicar els articles 57.4 i 57.6 de la Directiva europea 2014/24 en relació amb la incoació d'un procediment contradictori a l'efecte d'excloure un licitador, prèvia audiència.
  - c) Identificar com a normes jurídiques que seran objecte d'interpretació l'article 176 del text refós de la Llei de contractes del sector públic, aprovat per Reial decret legislatiu 3/2011, de 16 de novembre; articles 57.4 i 57.6 de la Directiva europea 2014/24 UE, del Parlament i del Consell, de 26 de novembre de 2014; els articles 69.2, 96.4, 132.1 i 3 i 139.3 de la LCSP en relació amb els articles 1 i 2 del Tractat de funcionament de la Unió Europea i els articles 1 i 2 de la Llei de defensa de la competència.

El TS declara com a doctrina jurisdiccional que el fet d'haver-se impugnat els plecs que regeixen la contractació i que admetia la possibilitat de poder-se presentar a la licitació mitjançant la figura jurídica d'UTE no impedeix formular davant la sala d'instància la qüestió referent a si una concreta UTE constituïda en frau anti competitiu, perquè no es tractava de determinar si la UTE havia de ser o no

acceptada en aquest concret concurs, que l'única qüestió que podien els recurrents haver impugnat al seu dia, sinó que el que es qüestiona en cassació és si una determinada UTE i la seva oferta presentada a l'empresari de tal possibilitat constituïa o no un possible frau de la competència.

Davant d'aquesta qüestió, el TS, en aquesta sentència afirma que la manca d'impugnació prèvia dels plecs que admeten la possibilitat de poder-se presentar en forma d'UTE no impedeix constatar a l'òrgan de contractació i, després als òrgans jurisdiccionals, l'existència d'una infracció del dret de la competència, atenent les condicions concretes sobre la composició i les ofertes presentades per una concreta UTE i, a més, obliga a retrotraure les actuacions per comprovar si l'UTE i l'oferta constitueixen un frau al dret de la competència.

AUDIÈNCIA NACIONAL

JUTJAT CENTRAL CONTENCIÓS ADMINISTRATIU

7. Sentència del Jutjat Central Contenciós Administratiu de l'Audiència Nacional, de 20 de juny de 2024, en matèria d'**imposició de penalitats en contractes que ja han finalitzat**.

La Sala Contenciosa Administrativa de l'Audiència Nacional, en sentència de 20 de juny de 2024, ha establert que no té sentit imposar sancions en el cas de contractes l'execució dels quals hagi finalitzat, ja que aquestes penalitats no aconseguiran que es compleixin les obligacions del contracte atès que ja ha finalitzat.

Aquesta sentència fa referència a un recurs contenciós administratiu interposat davant el Jutjat Central Contenciós Administratiu de l'Audiència Nacional per part d'una empresa de càtering i hostaleria contra la Resolució dictada per la Direcció del Centre d'Investigacions Energètiques, Mediambientals i Tecnològiques (CIEMAT) que, en data 9 de setembre de 2019, va acordar imposar a la mercantil penalitats per import de 76.000 euros, doncs aquesta havia incomplert parcialment la prestació corresponent al servei de menjador i cafeteria de l'esmentada institució tecnològica (CIEMAT).

El Jutjat Central Contenciós Administratiu núm. 9 va estimar íntegrament les pretensions de la mercantil i va declarar que «no es poden imposar tals penalitats una vegada que s'ha executat el contracte», ja que aquest es va completar l'11 d'agost de 2021 i l'expedient de penalitats es va resoldre després d'aquesta data.

Tot i que l'expedient sancionador per incompliment es va iniciar abans de l'11 d'agost de 2021, data de finalització del contracte, la resolució de l'expedient sancionador amb la imposició de la multa per import econòmic de 76.000 euros es va resoldre després de la data de finalització del contracte; és a dir, després de l'11 d'agost de 2021, i, per tant, la resolució sancionadora va arribar quan el contracte ja estava en període de garantia i hi havia altres mecanismes per abordar qualsevol incompliment.

La sentència afirma que les penalitats s'han d'imposar durant l'execució del contracte per assegurar-hi el compliment, no després de la seva finalització, ja que imposar penalitats al final del contracte, quan l'objectiu és corregir els incompliments i no castigar, perd el seu propòsit i la LCSP preveu que l'Administració opti per resoldre el contracte o imposar penalitats quan el contracte estigui en vigor.